

bode dokazala, ako bode ta svota zadostovala za pokritje tožiteljčine terjatve ter dokazala, ako in na koliko se bode dovoljena eksekucija izvršiti smela.

C. kr. višje sodišče tržaško potrdilo je z odlokom od 17. junija leta 1881, št. 2134, odlok prvega sodnika iz naslednjih

razlogov:

Uvaževaje, da je z rzsodbo od 16. avgusta 1880, st. 4518, bila tožencu pridržana pravica, da sme plačati rekurentinji vrednost njej priznanega nujnega deleža v denarji, mesto da bi jej izročil v naturi šesti del ostaline rajncega očeta ter da je on tudi s prošnjo od 23. marca 1881, št. 1491, v prosto rekurentinje razpolaganje položil 367 gld. 52 kr., kateri nadomestuje vrednost njenega deleža s pripadki vred;

uvaževaje, da je namen eksekuciji samo ta, da se preskrbi verovniku pokritje njegove terjatve ter da se po tem takem ne more dolžniku zanikati pravica, da ne bi se mogel osvoboditi eksekucije s polagom onega, kar dolžuje, kadar se upnik brani sprejeti ponujeno mu svoto;

uvaževaje, da je bilo zaprošeno in dovoljeno samo začasno ustavljenje razdelitve ostaline pokojnega Ivana D., potrdil je nad sodni dvor prvosodnijski odlok.

T.

Pravda za bleško jezero.

I.

C. kr. finančna prokuratura v Ljubljani vložila je proti gosp. Viktorju Ruard-u, graščaku v Bledu, tožbo de praes. 14. maja leta 1878, št. 3813, ter v njej prosila za naslednjo rzsodbo:

Gospod Viktor Ruard v Bledu, se obsodi, da mora v davčnej občini želeškeje — ležečo, nekultivirano parcelo št. 1095, „bleško jezero,“ katera obsega 254 oralov in 1009 štir. sež. kot „javno blago“ pripoznati, ter dovoliti, da sme c. kr. finančna prokuratura v Ljubljani, države zakonita zastopnica, pri vsled odloka c. kr. deželne sodnije dato 22. junija 1872, št. 3368, od graščine bleške odpisanem in pri kranjskeje deželnej knjigi v zvezku XVIII. na

376. strani na ime gospoda Viktorja Ruard-a prepisanem posetvu, katero obsega 411 oralov 371 štir. sež. izvršiti odpis v davčnej občini želeškeje ležeče, nekultivirane parcele št., 1095, „bleškega jezera,“ katera meri 254 oralov 1009 štir. sež., ter ob enem tudi v deželnej knjigi izvršiti izbris te v davčnej občini želeškeje ležeče, nekultivirane parcele, št. 1095 „bleškega jezera,“ katero meri 254 oralov 1009 štir. sež. kot „javnega blaga.“ — Cum expensis. —

C. kr. deželna sodnija v Ljubljani je z razsodbo od 10. februarja 1881, št. 8249, v tej važnej pravnej zadevi pravico izrekla, odbila c. kr. finančne prokurate tožbo ter jej naložila stroškov 516 gld. 15 kr.

Razlogi.

S predležečo tožbo de praes. 14. maja 1878, št. 3813, je c. kr. finančna prokuratura, zakonita zastopnica države, pozvala Viktorja Ruarda, deželno-knjižnega lastnika v davčnej občini želeškeje ležeče, nekultivirane parcele, št. 1095, „bleškega jezera“, da naj gledé te parcele njeni javni značaj pripozna ter dovoli, da se ta parcela kot „javno blago“ iz kranjske deželne knjige odpiše in ob enem izbriše. Tožnica trdi namreč, da je omenjena parcela kot jezero javno blago, da si toženi do nje lastinske pravice nikdar pridobil ni, nikdar pridobiti in ni mogel, da ni bil nikdar „pristen“ nje posestnik, da je tedaj tudi priposestoval ni in da se je le po zvijačnej poti do deželno knjižne posestipritihotapil. —

Vsled razmerja mej pravnima strankama je c. k. finančna prokuratura na jednej strani kot tožnica, na drugej strani pa tudi zategadelj, ker je književnega, od zakona posebno zabranjenega posestnika napadla, zavezana, da svoje trditve, iz katerih naj bi se sklepalo opravičenje v tožbi izrečene prošnje, popolnoma in direktno dokaže; kratko nikar pa jej ni dopuščeno, z negacijami in ugovarjanji toženega pozivljati, da naj svoje posetne in lastninske pravice dokaže; in tudi ni dopuščeno, dotičnim dokazom, katere je toženi potem ponudil, ugovarjati ter o njihovej nepopolnosti govoriti.

Toženi ni zavezan dokazati, da je popolen lastnik in da je v postavnej, poštenej in pristnej posesti gledé prepirne stvari; pač pa mora tožnica sama po §. 369 ob. drž. zak. izvršiti dokaz, da to istina ni (namreč, da toženi ni popolen lastnik, da je njegova

posest nepostavna, nepoštena in nepristna —) in da je v tožbo dejana reč državna last, javno blago.

Iz tega na razmerje mej pravdnima strankama obstoječe oprtega stališča morajo se torej po tožnici podani dokazi presoditi in pretehtati gledé odločilne veljave.

Tožnica sklicuje se najprej na to, da so „jezera“ po §. 3 zakona od 30. maja 1869, št. 93, drž. zak. „javno blago“ in po §§. 286 in 287 ob. drž. zak. „državno premoženje,“ katerega povrnitev je država, če se jej je odtegnilo, zahtevati opravičena.

Ali moč zakona od 30. maja 1869 ne sega nazaj, in to tudi tedaj ne, ako naj velja jedino le kot avtentična razlaga §§. 286 in 247 ob. drž. zak.

Po §. 287 ob. drž. zak., v katerem „jezera“ kot „javno blago“ odločno imenovana niso, se reč predložečega prepira ne more smatrati za zakonito javno blago, in to tudi tedaj ne, če je resnica, da so v omenjenem paragrafu kot javno blago naštete reči imenovane samo na primero in ne taksativno; bleško jezero se namreč z ozirom na neznatni obseg in z ozirom na lego nikakor ne more predstavljati kot reč, katera je vsem udom države v rabo pripuščena. In faktično so tudi samo nekateri želeški posestniki in pribrežniki (Uferbewohner) omenjeno jezero na posameznih mestih porabljevali.

Pa tudi citirani vodopravni zakon „jezer“ ne uvrstuje brez-pogojno mej javno blago, temuč samo tedaj, ako ne pripadajo kakemu drugemu vsled privatnopravnega naslova. In odločno je pristavljeno, da občnih državljanskih zakonov predpisi, kateri varujejo posest, po tej izjavi v ničemer zadeti niso. Iz tega sledi, da uživa posest kakega jezera ravno isto zakonito varstvo, kakor ga uživa posest vsake druge reči, in to tudi nasproti državi, če zahteva pripoznanje svoje lastninske pravice. (§§. 323, 324 in drugi obč. drž. zak.)

Tožnica naglaša, da si toženi bleškega jezera nikdar postavno pridobil ni, da ga ni nikdar postavno posedoval in da to jezero ni nikdar pripadalo k bleškej graščini.

Z alegati obeh strank je dokazano, da se je leta 1803 vka-merirana bleška graščina z vsemi svojimi obsežki vsled donacije veličastnega cesarja Ferdinanda leta 1838 škofijstvu v Briksenu, kot del realne dotacije tega škofijstva, kakor mu je nekaj pri-

padala, zopet povrnila. Ta povrnitev ni bila privaten čin, pač pa je bila čin države, s katerim je absolutni monarh kot države zastopnik mej državno premoženje uvrsteno posestvo v celem obsegu kot donacijo podelil knezo-škofu v Briksenu.

Leta 1838 izročila se je graščina škofijstvu briksenškemu po cesarskeji v ta namen sestavljeneji komisiji. V uvodu dotičnega izročilnega zapisnika od 31. oktobra do 6. decembra leta 1838 pod W. ad I. se bere: so wird nun zur Uebergabe der Herrschaft Veldes mit Allem, d. i. in ihrem vollen Umfange mit allen ihren Rechten und Lasten u. s. w, geschritten.“

S tem izročilnim operatom izročila in prevzela se je torej cela bleška graščina z vsemi pripadki brez vsake izjeme. In tudi ni bilo potrebno, da bi se bil v tem zapisniku obseg pritikline še posebej specificiral, ker je tedaj kataster že vpeljan bil in ker tedaj pri izročitvi kacega posestva in njega posameznih delov bolj natančne podlage ni bilo, kakor ravno kataster. Kar je v katastru graščini bleškeji odmerjeno bilo, to se je moralo smatrati, da je spadalo k obsegu te graščine. Dokaz temu je obseg omenjenega izročilnega zapisnika, v katerem se ne nahajajo vse posamezne katastralne parcele, in ne vsi obsežki brez vsake izjeme, temveč samo tisti, kateri so za časa izročitve v najemu oddani bili. To zadnje bilo je zagadelj potrebno, ker se dohodki posameznih obsežkov in pravic niso izročili od dneva izročitve naprej, temuč od 6. decembra leta 1829. dalje, tako da so se nazaj v proteklost proračuniti morali. Pri objektih, v zapisniku navedenih, so torej pristojbin dohodki in teh pristojbin zaostaline s številkami proračunjeni, ter v rubriko postavljeni. —

Ne glede na to, kar prejšnjih vladarjev donacijska pisma, katerih toženi v izvirniku priložil ni in na katera se torej ozir jemati ne sme, o obsežkih škofijstvu in stolnemu kapitelnu v Briksenu kot donacija podeljene bleške graščine navajajo, — se pa vender s polnim opravičenjem trditi da, da je cesarska komisija kot izročilka tudi bleško jezero k obsežkom bleške graščine prištevala ter knezoškofu iz Briksena v lastninsko pravico izročila.

To dokazuje izročilnega zapisnika točka 41., nad katero je sredi strani zapisano „Veldeser See“ (bleško jezero), in tudi okoliščina, da so v tem zapisniku dohodki „ribštva v bleškem jezeru“ (der „Fischerei in dem Veldeser See“) specijelno v račun dejani.

Ravno to dokazuje tudi okoliščina, da se je pri točki 41, pozneje bleško jezero še enkrat natančno opisalo ter se po jozefiniški meri naznanil njega štirjaški obseg in navedli njega globočine, dotoki in odtoki.

V svojem ad C, M, v zapisniku z besedami navedenem naj višjem sklepu od 21. oktobra 1837 je cesar Ferdinand visoko-sam določil: „da se mora pri izročitvi realne donacije na knezo-škofa „v Briksenu ravnati po besedah najvišjega sklepa od 23. julija „leta 1824, ter da se mora po tem takem istemu knezoškofu iz „Briksena izvzemši fevdnopravdne in druge deželnemu knezu pri- „stoječe pravice vse povrniti, kar je c. kr. avstrijska vlada pri „prejemu Tirolskega od Bavarije in kraljestva italijanskega na „posestih in glavnicaht itd, katere so tem knezoškofom in njihovim „kapitelnom, kakor nekdanjim državnim knezom pripadale, spre- „jela; — dass rücksichtlich der Uebergabe der Realdotation an „den Fürstbischof von Brixen sich an den Buchstaben der Aller- „höchsten Entschliessung vom 23. Juli 1824 zu halten sei und „folglich diesem Fürstbischöfe von Brixen alles dasjenige, was die „k. k. österreichische Regierung bei der Uebnahme Tirols von „Baiern und dem Königreiche Italien in Realitäten und Kapitalien „etc., welche diesen Fürstbischöfen und ihren Kapiteln als vorma- „ligen Reichsfürsten gehörten, vorgefunden hat, mit Ausnahme „der Lehensherrlichkeiten und sonstigen landesfürstlichen Gerech- „samen, zurückzustellen sei.“ —

Nasproti temu obsegu zapisnikovemu mora se misliti, da bi se bila tedaj, ako cesarski komiser kot izročilec, bleškega jezera kot tacega prejemniku mej deli bleške graščine izročiti ni hotel, in ako je ta komiser imel voljo, jezero kot javno in državi pripadajoče premoženje rezervirati državi, brez dvombe in prav gotovo v o zabeležila ta okoliščina na kakem mestu v zapisniku.

Če se pretehtajo vse te okoliščine, tako je zadostno dokazano, da se je bleško jezero s pripadki izročilo mej obsežki bleške graščine v lastninsko pravico knezoškofu iz Briksena.

S kupnim pismom od 16. junija 1858 pod št. 5 ad II. je škofijstvo v Briksenu graščino bleško z vsemi pripadki in pritaklinami prodalo in izročilo Viktorju Ruard-u. V tem pismu omenja se izročilni zapisnik od leta 1838 ter se odločno mej objekti prodaje in izročitve navaja tudi bleško jezero. Ta prodaja potrdila

se je po najvišjej cesarskej in papeževej sankciji. Na podlagi omenjene vsem zakonitim potrebščinam zadostujoče pogodbe se je leta 1858, v deželnej knjigi lastninska pravica do bleške graščine z vsemi pripadki vknjižila na imé kupca Viktorja Ruard-a. Če tudi tej pogodbi dodeljena najvišja sankcija samo splošno k prodaji cerkvenega premoženja potrebno dovoljenje pomenja, če se tudi ta sankcija ne sme razlagati tako, da so se žnjo zaznamovali v pismu naštetih oddelki graščine bleške — mej njimi bleško jezero — kot taki, — tajiti se pa vendar ne da, da si je s to pogodbo Viktor Ruard graščino bleško z njenimi obsežki, mej katerimi se specijelno nahaja tudi bleško jezero, po veljavnem naslovu pridobil v svoje lastninsko pravico, da je vsled v letu 1858 izvršene vknjižbe svoje lastninske pravice pri graščini bleške postal deželnoknjižni lastnik te graščine in vseh njenih pripadkov, med njimi tudi bleškega jezera, ter da je po tem takem stopil v pravno posest tega jezera. §§. 441 in 442 obč. drž. zak.

Ta resnica se ne da omajati iz oziroma na to, da se mu v glavnej knjigi lastninska pravica ni vknjižila pri vsakem posameznem oddelku graščine bleške in specijelno tudi ne pri bleškem jezeru. Kakor je urejena deželna knjiga, tako so deželnoknjižna telesa v njej samo splošno zaznamovana, ne da bi bili razvidni posamezni deli tega telesa. Kdor je vknjižen kot lastnik deželno-knjižnega telesa, vknjižen je tudi kot lastnik posameznih delov tega telesa. Toženemu Viktorju Ruard-u, ki je bil tudi poprej že lastnik vseh delov graščine bleške, nastala je potreba, svojo lastninsko pravico pri posameznih, specijelno zaznamovanih delih vknjižiti si dati še le tedaj, ko je graščino bleško v glavnem kompleksu prodal kranjskej industrijelnej družbi ter si pri tem pridržal lastninsko pravico do posameznih oddelkov, mej temi tudi do bleškega jezera. Zategadelj se je izvršil deželno-knjižni odpis omenjenih oddelkov na podlagi kupnega pisma od 31. decembra 1871 pod B ad I.

Ta odpis izvršil se je v redu in previdno, kakor zahteva zakon; tudi je že dosegel pravno moč na vse strani. Omenjeni odpis se je izvršil na podlagi priloženega, najnovejšega, uradno poverjenega in po političnej oblastniji popolnoma in slovesno potrjenega katastralnega izlečka. Da se ta izleček po srenji ni potrdil, temveč samo po višjej političnej oblastniji, c. kr. okrajnem glavarstvu, to se ni videlo sumljivo, ter ne omaje prav čisto nič resnice ni

veljavnosti omenjenega potrdila. Ta okoliščina povišuje temveč verjetnost in zanesljivost tega potrdila, ki se glasi: „da pripadajo „v izlečku naštete parcele k oddelkom deželno-knjižnega posestva „graščine bleške“ in da jih ta graščina poseduje, ter da plačuje „od njih davek“ — dass die in dem Auszuge bezeichneten Parzellen „ein Bestandtheil des landtäflichen Gutes „Herrschaft Veldes“ sind „und von dieser Herrschaft als integrirende Bestandtheile besessen und versteuert werden.“

Poznejše anuliranje in uničenje tega potrdila po višjej političnej oblasti ni moglo gledé odpisa v deželnej knjigi ničesar spremeniti, ničesar omajati.

V predloženem katastralnem ekstraktu G ad I. se uradno trdi in potrjuje, da mej obsežke „graščine bleške“ pripada tudi „zemljiščna parcela, št. 1095 v meri 254 oralov 1009 štir. sež., brez kulture.“ Da je ta parcela identična z bleškim jezerom, se dvomiti ne da, če se v pravdi po strankah priloženi raznovrstni dotični katastralni izlečki pod G ad I. št. 6 ad II. in P. P. ad III. skrbno pregledajo in mej seboj primerjajo.

Pri natančnem primerjanju razvidi se popolno soglasje in popolna konformiteta teh ekstraktov, če tudi so v različnih časih sestavljeni bili in sicer: št. 6 ad II. dne 30 januarja 1827, G. ad I. dne 12. decembra 1871 in P. P. ad III. dne 6. februarja leta 1879. V vseh pa se ta parcela št. 1095 navaja mej oddelki graščine bleške, v vseh se štirjaški obseg te parcele soglasno naznanja z 254 orali 1009 štir. sež., v vseh se pod rubriko „Ried“ ta parcela glede lege kot „otok“ (Insel) zaznamuje.

To zaznamovanje, ki se nahaja, kakor rečeno, v rubriki „Ried“, pa ničesar ne določuje, je temveč glede lastnosti te parcele popolnoma brez pomena, tako da bi bilo neopravičeno, trditi, da mora zavoljo omenjenega zaznamovanja v rubriki „Ried“ parcela v istini biti otok, to je otok v bleškem jezeru.

Lastnost parcele razvidna je jedino le iz rubrike „Kulturgattung“. V tej rubriki pa se že v najstarejšem, leta 1827, torej že pred prodajo graščine na Viktorja Ruarda, sestavljenem, uradno dne 1. maja 1875 potrjenem ekstraktu, št. 6 ad II., kameralni graščini bleški pripadajoča (der k. k. Kammeralherrschaft Veldes gehörig) parcela št. 1095 navaja s pristavkom „bleško jezero“ (Veldeser See). Pod rubriko „Ried“ tudi z „insel“ (otok) zazna-

movani, k župniji pripadajoči parceli 1093 in 1094 pa sta v rubriki „Kulturgattung“ (način obdelovanja) zaznamovani kot „vrt“ in kot „travnik z drevjem“. To sta brez dvombe tisti dve parceli, katere obsega pravi otok sredi bleškega jezera.

V ekstraktih G ad I in P. P. ad III se omenjena parcela v rubriki „Kulturgattung“ sicer ne imenuje več „bleško jezero“; temuč povedano je samo, da je „brez kulture“ (ausser Kultur“), kar rubriki brez dvombe bolje ugaja. —

Če se je v vlogi de praes. 13. junija 1872, št. 3368, pod A ad I na podlagi kupne s kranjsko industrijalno družbo sklenene pogodbe, katastralnega ekstrakta pod G ad I in na podlagi potrdila c. kr. okrajnega glavarstva mej drugim tudi prosilo, da naj se nekultivirana parcela št. 1095 z 254 orali 1009 štirj. sež. pri kompleksu graščine bleške odpiše, da naj se jej odpre nova zemljiščna vloga, in da naj se pri tej vlogi vknjiži lastninska pravica na korist Viktorju Ruardu; in če se je tej prošnji z deželne sodnije odlokom od 22. junija 1872 ustreglo, bilo je vse to stvarno in zakonito; sodnija ni bila zapeljana, izdani odlok ni nasprotoval zakonu v nikakem oziru, bil je tedaj neovrhljiv.

Insinuvacija, da se je Viktor Ruard s tem zavestno in na zvijačen način do književne posesti bleškega jezera pritihotapil, in da je zategadelj njegova posest nepoštena in nepristna, je po tem takem popolnoma neopravičena. Zvijača bi se potem konsekventno tudi Ruardovim prednikom in kontrahentom kupne pogodbe od leta 1858 očitati morala, ker se bleško jezero tudi v tej pogodbi navaja mej prodanimi oddelki bleške graščine.

Z omenjenim sodnijskim odlokom, — s katerim se ni vpis novega objekta v deželno knjigo zaukazal, s katerim se temveč jedino le izreklo, da se naj pri deželnoknjižnem telesu samo odpišejo deli, v deželnej knjigi že vpisani in da naj se gledé teh delov odpre nova zemljiščna vloga, — priznalo se je tedaj, da so odpisani deli, mej katerimi se nahaja tudi parcela št. 1095 davčne občine želeške, v istini pripadali k graščini bleškej, in da so se izločili iz kompleksa te graščine.

Da je ta parcela št. 1095, identična z „bleškim jezerom“, pripozna in trdi se tudi po tožnici samej, ker se za „bleško jezero“ v tožbi ne navaja druga parcela in se ne prosi, da naj se pri odpisanej parceli 1095 izbriše samo dostavek „bleško jezero“

(Veldeser See); prosi se temveč za parcelo samo, to je za v davčnej občini želeškeje ležečo zemljiščno parcelo št. 1095 brez kulture, „bleško jezero“, v obsegu 254 oralov 1009 štir. sež.

O pravnomočnem priposestovanji v pravdo dejanega objekta po toženem, katero priposestovanje je tožnica pobijala, se dvomiti ne da, ker je jasno, da se pridobitev lastninske pravice in posesti po Viktorji Ruardu in njegovih prednikih ni izvršila na podlagi golega prisvojenja posesti, temveč na podlagi pravnega naslova odločno pripoznanih lastnikov.

Zategadelj nimajo tožnice dokazi o okoliščini, da književno priposestovanje na korist tožniku še ni dopolнено, ker od časa književnega odpisa na ime toženega do vložitve te tožbe še ni preteklo šest let, prav nikacega pomena. Po tožnici ponujeni in z razsodbo dopuščeni dokazi s pričami so na tem mestu brez vsake relevance.

Če so tudi posamezne priče, ki pa se kratkonikar ne morejo imenovati zastopniki države in tudi ne reprezentanti državljanov, in za katere bode ta predstoječa pravda in nje uspeh brez vsacega pravnega nasledka ostati morala, v gotovih ozirih bleško jezero porabljevale, in če se je to tudi po toženem pripuščalo, tako se s to, molče pripuščeno porabo toženi nikdar ni odrekel svoje lastninske pravici, ker se vsled te porabe lastninska pravica do jezera ni omajala, in ker je v mnogih slučajih omenjena poraba objektu v korist in posestniku (lastniku) še celo v pospeševanje njegovih interesov služila.

Najmenj pa se iz dotične raznolične porabe sklepati more, da je jezero, kakor se trdi, javno dobro ali javno premoženje.

Tem pričam pa nasprotujejo vsaj enakotehtne izpovedi drugih prič in dokazi, da so toženi Viktor Ruard in njega pravni predniki, vedno bistvene lastninske in posestne čine glede jezera izvrševali.

Ravno tako je pri razsoditvi te pravde čisto brez pomena, da se je lov na bleškem jezeru po političnej oblasti bleškeje srenji priredil, in da politične oblasti sploh niso pripoznale pravic, katere je toženi Viktor Ruard glede jezera sedaj pa sedaj izvršiti hotel.

Mogoče je, da je iz stališča državne administracije želeli, da bi se bleško jezero ne nahajalo v privatnej posesti; pri sodnijski

razsoditvi te pravne stvari pa se je moralo v ozir jemati samo stališče prava in morala se je braniti postavna posest.

Pravni naslov, vsled katerega si je toženi jezero pridobil, je kupna pogodba, v katerej se bleško jezero navaja mej kupa objekti. Ta pogodba potrdila se je po najvišjej sankciji. Na podlagi te pogodbe se je Viktor Ruard kot lastnik graščine bleške in vseh njenih oddelkov vpisal v deželno knjigo. Na podlagi te pogodbe izvrševal je (Viktor Ruard) posestne pravice na jezeru. Viktor Ruard je tedaj postavni, književni in tudi faktični posestnik. Ta posest je pa tudi poštena in pristna, ker tik pravnega načina pridobitve ni bilo uzrokov, da bi bil Viktor Ruard o postavnosti svoje posesti dvomiti moral; to pa toliko menj, ker je jezero od knezoškofa v Briksenu mej oddelki kupljene graščine prevzel, ker je v glavnem urbarji, kateri se mu je ob jednom s kupom izročil, bleško jezero kot k graščini pripadajoče navedeno bilo, ker so dalje že posestni predniki z dodeljenjem koncesij itd. posestne pravice brez opovir izvrševali, ker so se Ruardu dotični akti izročili in ker je končno tudi Ruard sam posestne te pravice izvrševal. Nasproti temu postavnemu, poštenemu in pristnemu posestniku se tožnica ni mogla sklicevati na močnejši naslov, ne na močnejšo pravico; gledé takega močnejšega naslova ali prava tožnica ni prav ničesar dokazala.

Tožnica tedaj ne sme zahtevati, da naj toženi močnejšo svojo pravico dokaže. Že vsled posesti same mora se toženi v tej posesti toliko časa braniti, dokler se njemu nasproti ne dokaže kaka močnejša pravica.

Iz teh razlogov morala se je v predležečej tožbi izrečena prošnja odbiti.

Ker pa je c. kr. finančna prokuratura popolnoma propadla, morala se je po §. 24. zakona od 16. maja 1874, št. 69 drž. zak. obsoditi, da poplača toženemu sodnijsko odmerjene stroške te pravde. —

C. kr. finančna prokuratura vložila je proti tej razsodbi apelacijo, ali brez uspeha. Razloge te nadsodnijske odločbe priobčimo prihodnjič.
